

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Lliurament de la Medalla d'honor del Parlament, en la categoria d'or, a Josep Carreras i Coll

Palau del Parlament, 9 de setembre de 2014

La presidenta

Molt honorable president de la Generalitat, excel·lentíssima delegada del Govern, alcalde de Barcelona, membres del Govern, vicepresidenta i vicepresident de la Mesa del Parlament, membres de la Mesa, president Rigol, president Benach, diputades, diputats, digníssimes autoritats, senyores, senyors, amigues i amics, permetin-me saludar afectuosament el senyor Josep Carreras i la seva família –els germans, els fills, els néts– i tots els amics dels quals ell ha parlat.

Novament, a les portes de l'Onze de Setembre, el Parlament de Catalunya ha volgut celebrar la nostra diada nacional amb aquest acte solemne de lliurament de la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, que enguany tenim el goig de lliurar al tenor Josep Carreras.

Tenim al davant una nova diada, que viurem amb la normalitat cívica i festiva de sempre, una diada que alhora és molt especial, per l'efemèride que es commemora i pel moment nacional que estem vivint il·lusionats. No és tant el 1714, sinó el 2014, el que ens convoca, i, tanmateix, el tricentenari ens dóna motius addicionals i de gruix per a la reivindicació.

No estem obsessionats pel que érem ni per una història que va ser com fou, sinó pel que som i pel que volem ser i, sobretot, pel futur, que sí que podem construir amb les nostres mans i amb el nostre esforç. Avui podem destacar, més que mai, l'impuls col·lectiu que ha permès que Catalunya, malgrat totes les tempestes sofertes, i contra tot pronòstic, hagi tirat endavant i que ho hagi fet a tots els nivells, recuperant i exercint l'autogovern, promovent la cohesió social i la convivència, garantint el progrés social i econòmic i salvant la nostra identitat i la nostra llengua.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Més enllà de les anècdotes i dels titulars, allò veritablement remarcable i cabdal és que som un poble que vol ser i que vol decidir com vol ser, i tenim el dret i el deure de celebrar-ho, perquè no era gens fàcil assolir la fita, perquè prou sabem que altres pobles, malauradament, hi han fracassat.

I celebrem la nostra existència no pas recreant-nos en el derrotisme existencial ni en el plany victimista, sinó des d'una lúcida vivència del present, amb els seus clarobscur, però també amb totes les potencialitats que presenta, que són moltes i molt poderoses. No volem actuar com a víctimes del nostre passat, sinó com a legítims protagonistes del nostre futur.

A ningú no se li pot escapar la transcendència dels moments actuals, que ens interpel·len a cadascun de nosaltres, que ens reclamen més que mai que precisament en siguem protagonistes, coneixedors com som que, atès que el poble persisteix en tots i cadascun de nosaltres, «tot allò que hem fet i tot allò que hem desitjat és l'essència mateixa del poble indestructible», tal com deixà escrit Miquel Martí i Pol.

Aquesta necessitat d'implicació cívica, compromesa i perseverant, que s'ha de traduir en l'aportació personal de cadascun de nosaltres per a l'èxit del projecte col·lectiu, esdevé bàsica perquè el nostre futur estigui ben fonamentat i sigui ben sòlid. Som un poble que s'ho ha treballat molt, i sovint en condicions adverses. No ho hem tingut gens fàcil. Haurà estat un dur aprenentatge al llarg de les generacions, però ens haurà servit per a construir, entre totes i tots, el nostre tarannà resilient, emprenedor i un punt individualista. El nostre no és un país ric en recursos naturals, però el nostre patrimoni com a poble és impagable i cal «mimar-lo» i potenciar-lo, perquè està ple de civisme i de vitalitat cívica.

Catalunya, que ha estat i és país de gresol i d'acollida, certament, des de la identitat que pretenem preservar i projectar enfora, pot i vol plantejar al món, d'una manera serena, un model propi de viure i convida, absolutament integrador, que sempre ha optat per constituir un sol poble. I per a fer-ho necessitem ser autoexigents en la qualitat de la nostra democràcia, fins al punt del perfeccionisme. No ens val qualsevol Catalunya, no ens mobilitza una Catalunya mediocre, sense esma ni calatge moral. Volem, necessitem i ens mereixem una Catalunya forta, amb una bona governança, profundament cívica.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

En aquesta línia, no podem subscriure el relativisme moral ni el «tot s'hi val» en els àmbits públic i privat. Més que mai, són imprescindibles els referents cívics, pel missatge d'autoexigència, d'excel·lència, de perseverança i de compromís, i perquè sovint posen damunt la taula el talent com a eina no solament per a la promoció de les persones, sinó també al servei del progrés general i del bé comú.

Per això, en un entorn i en una celebració com aquests, convé donar el protagonisme a testimonis vitals tan rellevants com el d'en Josep Carreras, amb una trajectòria artística molt remarcable, i que, d'altra banda, fa una contribució molt destacable a la societat mitjançant la seva Fundació.

En tot cas, vull expressar l'agraïment als dos glossadors, el doctor Rozman i el periodista Xavier Bosch, per les seves aportacions a l'acte d'avui, que han servit per a marcar el perfil de la persona guardonada i de la seva obra, de la mateixa manera que vull, també, aprofitar per agrair aquí al Cor de Cambra del Conservatori del Liceu les seves interpretacions de cloenda, que seran el millor tancament que podrem fer en aquest acte.

Poc puc afegir al que ja ha estat dit sobre la vàlua artística de la persona premiada. En Josep Carreras forma part d'un grup d'artistes catalans de la primeríssima fila internacional que s'han guanyat per mèrits propis el favor dels entesos, del públic i de la crítica. En la persona d'en Josep Carreras s'ha conjugat un gran talent, ben treballat, amb molta disciplina i ofici, i sobretot amb molta vocació i estimació per allò que fa, amb un sentit d'humanitat. El Parlament de Catalunya vol premiar i honorar l'artista, però també la persona, el ciutadà, la persona que ha sofert, que sap el sofriment aliè i que, per aquests dos bons motius, lluita per millorar la condició de vida de les persones que estan combatent la mateixa malaltia.

En Josep Carreras és un exemple molt clar que, si volem, estem en condicions de fer un retorn de tot el que la societat ens ha donat al llarg dels anys. És una altra manifestació d'aquell concepte que invocava monsenyor Desmond Tutu, Premi Internacional Catalunya, enguany, a Barcelona, quan parlava d'aquell concepte *ubuntu* i deia: «No som res si no comptem amb un "nosaltres"». Els valors de la comunitat en la qual vivim i creixem són reclam d'empatia, de solidaritat, de convivència, davant el qual no podem ser insensibles. Es tracta d'afavorir el caliu contra la intempèrie, els valors humans contra la fredor estadística.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Benvolgut Josep Carreras, tingues la certesa que amb el que has fet, el que fas i el que encara has de fer millorare Catalunya i millorare el món. En un dia com avui, en un entorn com aquest, convé destacar aquestes coses i destacar els nostres referents per a tenir clar quin és el nord al qual volem anar.

I acabo. Sabem que el millor de nosaltres ho obtenim quan treballem junts, braç a braç, solidàriament. Per això, en aquest any i aquestes dates tan simbòliques, faig una crida a fer pinya per una Catalunya millor. Està al nostre horitzó nacional, però sobretot està al nostre abast. No ens podem permetre deixar passar aquesta oportunitat.

Convé ressaltar, per a esvaïr dubtes als qui encara en tenen, que la consecució de fites més altes de llibertat nacional i de justícia social no és cap quimera ni pretén esdevenir cap motiu per a la confrontació, sinó que, contràriament, és una necessitat indefugible que reclama unitat, i que la materialització de consensos més amplis per a arribar-hi és una joiosa evidència que, dia rere dia, i tot i la gravetat de la crisi social i econòmica viscuda, podem constatar als carrers i a les places d'arreu del país.

Permeteu-me que per això acabi les meves paraules amb l'expressió de la confiança en la fortalesa del poble català i amb una crida esperançada a l'afirmació del que som, i que ho faci recurrent a uns versos de la poetessa Joana Raspall, traspassada fa gairebé un any, quan acabàvem de tancar, a Sant Feliu de Llobregat, el seu any. I deia així: «Parla ben clar, que el mot és teu / i el pensament ningú no el mana. / Si creus la teva veritat, / llança-la al vent / i que s'arbori com la flama. / Parla ben clar, que el mot és teu!»

President, diputats i diputades, representants del Parlament de Catalunya, ciutadans i ciutadanes de Catalunya, parlem ben clar, que no solament el mot, sinó també l'espai i el futur, són nostres.

Moltes gràcies.